

אשכולות פואטיקה כתב העת

גיליון 3 אפריל 2022 | ניסן התשפ"ב

אשכולות
פואטיקה

שירה עברית לעם

חג שמח,

אנו מביאים בפניכם את גיליון חג הפסח של כתב העת של 'אשכולות פואטיקה' ובו יצירות מובחרות של משוררים ומשוררות בנושא אופטימי.

השירים שתפגשו בגיליון זה עוסקים ביחסים בין אנשים ונשים וביכולת שלנו לראות את האחר ולחוש לרגעים שאנחנו יכולים לצאת מעצמנו ולחוש את שחש האדם מהמקום שלו.

משוררים ומשוררות בתהליך כתיבת השירה מתבוננים על נפש האדם, נכנסים לנבכי ברגישות ומתארים בדייקנות את אשר הם רואים, חשים ומבינים.

היכולת הזו, המייחדת מאד את העוסקים באמנות השירה, חשובה לאין ערוך בעת הזו, בה אנו מתמודדים עם ההשלכות החברתיות של הקורונה, הריחוק החברתי והבדידות שנוצרה עקב כך.

תופעות כמו אלימות, עליה בדכאון בקרב דור צעיר, אובדן פרנסה ומשמעות, דורשות התייחסות חברתית ותיקון. כל משורר ומשוררת, שהתבוננו בנפש אחת, והשכילו להוציא לאור את רגשותיה בשירם, תורמים למרקם החברתי המגשש את דרכו ליצירת קהילות חדשות של משמעות וקרבה חברתית.

גיליון זה, רואה אור באתר 'אשכולות פואטיקה' - בית לשירה עברית וליצירה'. עוד באשכולות פואטיקה, מפגשים חודשיים לשיח על מגוון נושאי כתיבה ולהקראת שירה, תערוכות, הרצאות, סדנאות ומופעי שירה לקהל הרחב בספריות, בתי תרבות, ברים מקומיים ועוד. ל"אשכולות פואטיקה" הוצאה לאור המציעה הדרכה, עריכה ופרסום של ספרי שירה.

תודה רבה לחברי מערכת 'אשכולות פואטיקה' - כתב העת: נופר בר, יורם רומם, דוד לידר, תמרה אור, אתי אדווה צדוק, נילי קלינגר ושי מדמון.

קריאה נעימה,

שלכם,

שוקי גוטמן,

משורר, יזם תרבות ומו"ל ומייסד 'אשכולות פואטיקה'

<https://eshkolot-poetica.co.il>

משתתפים:

מולי פלג	איילת בטיסט	דליס
מור בנדק	איציק רייכר	עמרי אברך
מור שניידר	איריס בשירי	נופר בר
מחרוזת לוין	איריס שני	עינת ארז
יואב איתמר	איריס שפירא ילון	ציפי שחרור
חגי ב. פרץ	אלה רונן	עדי הלמן
מיכל דורון	אלון בלוך	עדנה ויג
מיכל פרי	אליטל ריכטר	שרה פרבר
משה חמו	אמירה אמיתי	עדי סגל ויסברג
מתי שמואלוף	אסתי קושמרו אברהם	עמית דרבקין חן
נגה אורנשטין סולודר	אסתר קאפח	צליל ים
נופר חמרני	אפי הלפרין	ליאת ניר כהנא
נורית צדרבוים	אפרת לוצאטו	נירית צור מגיד
צ'רנה שולומנוביץ'	אשר גל	אורית קלופשטוק
קובי פרידחי	גאולה שינה	נעמי מנדלבאום
רבקה פישביין עמנואל	דינה דלבר	נעמי עזריאל
רויטל גולדשמיד	דני דויטש	סמדר פלק- פרץ
רויטל משעלי	דנה שניצר משיח	ניר שטראוס
רחל בכר	דפנה כץ	נעמי תדהר
רינה ענבר	דפנה פלדמן	שרית מנשה עזיזי
רם הרשטין	ורדה אליעזר	תאיר זרגרי
רני רוזנטל	יונתן סיגל	תם גרתי
שולה ברנע	יעל קן	תמר מחלין
שושנה קרבסי	יצחק גווילי	תמרה חלוצי
שחף ארז	ישי ויסמן	אהרלה אדמנית
שי מדמון	כרמית כהן	יורם סלבסט
שירלי אברמי	לירון ארז	יעל רן
שלומי בוכריס	לילך גלבוע	יפה חכמון סויסה

שרון רימר ביאל
שרית דמגי
תמרה אור
שוקי גוטמן
סמדר אימור
עידית יוגב אשכנזי
עפרה שלו
ספיר אמזלג

בכנפיים קלות בכנפיים כבדות / דליוס

אלה אתך בכנפים קלות
בעולם כואב, בעולם קורן
בחלקת המבקשים שמים מברכים
אלה אתך
מערסלת כבבית ילדותי
ולא שנית דבר,
הנה אומרים: היתה שמחה
הייתי שמחה מתפזרת
ולא שנית פנים אחרי לטופם
ולא שחוק על פני ימים
וכל מיני הדברים שבהם נתקבעה נימת
השחוק
הנעימו לטוף
ועור פני רך
ועור זרועותי רך
התמוססו טבעותי אל מיתרי העור
הצטירו במעגליהן
ולבדן אספו אותותיהן מן הדרך
בכנפים קלות, בכנפים כבדות
בעולם כואב בעולם קורן

השדים של יולי / עמרי אברך

והשדים שֶעָקְבוּ אַחֲרַיָּה מִמּוֹלְדָתָהּ

רָאוּ בְעֵינַי אֶת נִשְׁמַת אִמּוֹ שֶׁל אָבִי

וְכָל לַיְלָה שֶׁטָּעַמְתִּי מִבְּשָׂרָהּ

הִרְגַּשְׁתִּי אוֹתָם זֹחֲלִים לְתוֹכִי

וְהִתְחַוְּשָׂה הִיְתָה כְּמוֹ אֶהְבָּה מִמִּבְּט רֵאשׁוֹן

כְּמוֹ קָרָאוּ אֵלַי כָּל הַשָּׁנִים מֵעֵבֶר לַיָּם

וְאֲנִי לֹא יָדַעְתִּי לְהַכִּיר אוֹתָם.

חוט / נופר בר

חוט חַיָּה שֶׁל אַחוֹתַי
נִקְשֶׁר לְשֵׁרוֹף חַיִּי,

היא דוֹעֶכֶת, אט.
אֶרְגְּתִי לָהּ
שְׁבָכָה שֶׁל חֶמְלָה
וְשִׁמְלָה.

בעיניך גשם / עינת ארז

חטאי הזמן
נפרשים אל מולי
כמניפה.

פצע געגוע נפרם, מן המצולות
הופעת. באשמרת סערה,
ערב חג הפסח,
ובבית אין איש
רק את והוא.

ואני
מתבוננת,

ובעיניך גשם.

אתה המשורר המרפא / ציפי

שחרור

מוקדש לרוני סומק

אתה המשורר המרפא
נושף קסמי מלים על פצעי אהוב.
אתה המשורר, שאמו הניחה למראשותיו
חלב חם מתוק ויצאה לעמל יומה.

אתה המשורר המרפא.
במלים בחלב בצפורים.
מותיר תנחומים
ותחלת עדינה לימי דמעה
לשורר את כל הימים.

* / עדי הלמן

נְכַנְסֵתִי רַק אַחֲרֵי שֶׁהִגִּיעַ מִיִּשְׁהוּ עִם נַעֲלֵי
סְפוֹרֵט אוֹרְטוֹפְדִיּוֹת
הַלְכָתִי אַחֲרָיו
אֶהֱבֵתִי אוֹתוֹ בְּאַמֶּת.
רְצִיתִי לְרַקֵּד אַז כְּתַבְתִּי.
מַחוּץ לַמוֹעֵדוֹן שֶׁלֹּט
"צוֹנָאמִי - נְתִיב מְלוֹט"
כֵּן בְּטַח, כְּאֵלוֹ שֶׁאַפְשָׁר לְהִמָּנַע.
קְדִימָה
שִׁיְהִיָּה צוֹנָאמִי
שֶׁאֵהִיָּה מוֹצֵפֶת
אֲנִי מוֹדָה
אֲנִי מוֹכֵנָה לְהִרְגִישׁ עֲלוּבָה
כִּי אֲנִי מוֹכֵנָה לְהִרְגִישׁ
קְרוּבָה.

קֶדֶם כָּל הוֹדִיתִי
אֲנִי בַתְּקוּפָה קִשָּׁה.
אֵין לִי בֵּית
אֲנִי צָב.
בַּחֲנוּת סְפָרִים מְצֵאתִי נְחָמָה
קְשָׁרֵאִיתִי נַעֲרָה קוֹרֵאת בַּמְּבוּכָה
"אֵיךְ לְהִיזוֹת מֵעֵרֶב בַּחַיִּים שֶׁל עֲצָמְךָ"
אֲנִי קִרְאתִי בַּסֵּפֶר שֶׁל שִׁיטַת גְּרִינְבֵּרְג
שֶׁהִפְאָב הוּא כְּמוֹ גַל גְּדוֹל
וַיֵּשׁ לִי חֲרָדָה לֹא מְסַבֶּרֶת מִצוֹנָאמִי.
אֲנִי חוֹלְמֶת בְּלֵילוֹת שֶׁל פַּחַד
שֶׁהַכָּל נִשְׁטָף וַאֲיִן רֵצְפָה לַעֲמֵד עָלֶיהָ וַאֲיִן
שׁוּוֵי מִשְׁקָל
וַאֲיִן כּוֹחַ כְּבִידָה וַאֲיִן כּוֹחַ.
קְשָׁהצְּלַחְתִּי לְהִתְקַלֵּף מִהַמְטָה הַלְכָתִי לְכָלִי
עֲלָמָה
לְבַד

בליבי ובמחשבתי / עדנה ויג

מוקדש לבני משפחות הקצינים איתמר
אלחרר ואופק אהרן ז"ל

שלא ישרט לבו מהבקרת המוטסת
שיצליח לישן בלילה, בשלנה,
שמחשבותיו יהיו טובות
שיצליח להאמין ביכלתו ובטוב שבו
ובינתים –
אני לא מצליחה לישן...

אני שומעת את דמעותיך-
גם מרחוק.
קשאני כאן בביתי.
מדמינת אותך יושבת בחדרך,
חושבת,
פורקת את הרגשות על גבי
דפים לבנים.
מתאמצת להפך את
הרגשות למלים.
מרגישה שהמלים לא
מבטאות בדיוק את התחושה
ומנסה לחזר ולהסביר שוב
ושוב.
אני חשה את דמעותיך שנקוות
עוד לפני שאת יכולה להוציא אותן החוצה.
אדם רגיש
מרגיש אדם רגיש אחר.
חושש בשבילו,
דואג עבורו
שלא יצבט לבו מהמלה הפוגעת,

על ספת הפסיכולוגית / שרה פרבר

צְנָצְנוֹת עֵינֵי מוֹצְפוֹת.
שׁוֹב הִיא פּוֹקֶחַת מְכֶסָּה,
מוֹשִׁיטָה יְדֵיהָ,
מִיִּצְרֵת לָהּ מְקוֹם לְזֵלוּג.

יונה שלי / עדי סגל ויסברגר

סוּרְגִים סוּרְגִים

הן שִׁינִיךְ

וּשְׁפִתֶיךָ רְכוּסוֹת

תְּנוּעוֹת קְטָנוֹת שֶׁל הַלֶּסֶת

וְקָצֵב נְשִׁימָתְךָ הַמְשִׁתְּנָה

מִסְגִּירִים

מְעַט מִהַמְתְּחוֹלֵל בְּפָנִים

סְעָרָה גְּדוֹלָה מְאִימָת

לְכֹלֹת אוֹתְךָ בְּבֶטֶן

הַלּוֹיִתָּן

הַפּוֹלֵט אֶל הָעוֹלָם

קְצוּבוֹת קְצוּבוֹת

טְבֻעוֹת עֶשֶׂן

וְאֲנִי לֹא יִדְעֵתִי אֶת שְׁפַת הַלּוֹיִתָּנִים

לחש שפתיו / עמית דרבקין חן

בחצר בית הספר,
ישב החזק בבני אדם
כמו חיה רעה ומפחידה
נעץ מבט חסר רגש
הפיל אימה על הסביבה.
בדד נזרק על המדרכה,
פניו לבשו מסכה
לא חפש מגע.
בחם ובקר ישב לבדו
הוא והבדידות שלו.
עיניו ניצוצות אש
זרעים הרס ובהלה
שולחים פחד משתק
וכל הנפגש בדרכו משתתק.

רק ילד קטן,
שלא הפיר סדרי עולם
הסיג גבול ומעד.
דממו רגליו,
והחזק בבני אדם
הקימו ברכות
נקה את הדם ומחה דמעותיו.
בלחש שפתיו הרגיע נפשו
לטף את ראשו
והילד שהרגיש אמפתיה לכאבו
מצא מקלט בתוך חיקו.

* / צליל ים

קל אדם זקוק לאדם
עם מבט בעיניים
שאומר
אני כאן.

סטטיסטיקה / ליאת ניר כהנא

אֵיךְ שְׂרַדְתָּ אָנִי לֹא יוֹדַעַת
מִי אֲרַגֵּן שְׂתֵהִי: יַחַד בְּאוֹתָהּ קוֹמָה בְּאוֹתוֹ
הַבַּיִת

בְּאוֹתָהּ מְשַׁפְּחָה

פְּלֻדָה מוֹל עֵלָה

רוּחַ מוֹל מְכוֹנָה

מִי יָדַע מָה סִכְנָה טְמוּנָה בְּתַמוּנָה אוֹ בְּזִכְרוֹן.

פְּצָעֵי עֵשֶׂב זֶה לֹא הִתְחַוֶּה שְׁלִי

אָנִי יְכוּלָה לְגַנּוֹת, לְרַעַד לֹא לְהֶאֱמִין

לֹא יוֹדַעַת אִם אֶת צְרִיכָה חֲבוּק אוֹ וִיטְמִין

אוּלֵי יֵשׁ גִּיהֵנוּם מִיַּחַד לְמַכְסָחוֹת דָּשָׂא

גַּן עֵדֶן סְפָצִיפִי לְעֵשְׂבִים

אֶלְמַד אֶת כָּל הַתּוֹרָה אִם אוֹכֵל

אוֹעֵץ בְּכַתּוּבִים

עֵכְשׁוֹ אֶת כָּבֵר גְּדוּלָה עֵשֶׂב מְסִתּוֹבֶבֶת חֶפְשִׁי

וּמָה יֵשׁ לוֹמַר

מַכְסָחוֹת אֶסוּר לְקַחַת אִישִׁי.

נהרה / נירית צור מגיד

"אפשר מצרור של בוץ ואבנים ועור תפציע
נהרה" (חלב תהומות / יחזקאל רחמים)

זַעֲמוּ שֶׁל הַיָּם הַסּוֹעֵר,
מִתְעַרְבֵּל עִם נַחְשׁוֹל מְזַדְהָר.
אֶגְרוֹפִּיּוֹ הַכְּחָלִים נִפְצָעִים,
מִנְשִׁירִים טְפוֹת עוֹר עַל סְלָעִים.
מִפְגָּשֵׁי אֵשׁ וְקָרַח נְקוּיִם
בֵּין פְּסִיגֵי-נְהָרוֹת וְעֵבִים.
צָרוֹר שֶׁל בֶּץ מְסַתֵּת בְּקַפִּידָה
אֶת מִתְאָר הַנְּהָרָה הַלְכוּדָה.
וּבֵת צְחוֹק מִתּוֹךְ אֵד הַשְּׂכָה,
תִּפְזֵז כְּשׁוֹנִית הַשְּׁלוּחָה,

בְּנִתֵיבֵי גְלִי יָם הַגָּאוֹת,
הַטּוֹיִם כְּמִיָּהֲתָם לְמִצִּיאוֹת.
זַעֲמוּ שֶׁל הַיָּם הַסּוֹעֵר,
מִתְעַרְבֵּל עִם נַחְשׁוֹל מְזַדְהָר.
וּבֵת צְחוֹק מִתּוֹךְ אֵד הַשְּׂכָה,
תִּתְמַלֵּא בְּנְהָרֵת הַיּוֹתֵךְ.

מנוח / אורית קלופשטוק

יְדֵי נוֹשְׂאוֹת אֶת עֵנְבֶיךָ
אֶת צֶל עֵינֶיךָ
אֲנִי אוֹסֶפֶת אֶת שְׁבֵרֶיךָ

שָׁקֶל הָעוֹלָם יַעֲצֵר
אֶפְלוּ פְעִימוֹת לְבִי יַעֲצְרוּ
אֶפְלוּ הַמַּיִם הַגְּדוֹלִים יִכְסּוּ
אֶפְלוּ שָׁמַיִם יִכְלוּ

אֲנִי לָךְ פֹּה
כִּפְּרֵי רַגְלֶךָ בְּכַף רַגְלִי.

במקום השכול / נעמי מנדלבאום

בלילות אני חולם שהוא חוזר.
אתה אמרת,

ואיזה עגן שהיה בי הזדעזע ונע.
נסדק.

וכל הקלישאות שבעולם לא יצליחו להכיל
כאב קזה.

ואני, שהייתי שבריר של שניה במקום
השכול הזה.

לא אוכל להבין.

לא רוצה.

רק חמלה רטבה בעיני.

* / נעמי עזריאל

ועם כל פְּעִימָה הלִכְתִּי וְתַמְתִּי
וְהִגַּעְתִּי עַד לְתוֹ
הָאֲחֵרוֹן הַסּוֹפִי
הַמְּהֻדָּד
מִסוֹף הָעוֹלָם וְעַד
סוֹפוֹ.

נִשְׁמַתִּי עַל גּוֹשֵׁשׁ הַבּוֹץ
נִפְחַתִּי בּוֹ רוּחַ
וְהוּא פֹלֵט אֲנָחָה אֲרוּכָה
נִפְעָרָה בּוֹ גּוּמָה
וְגַם בִּי נִפְעָר
פְּעָר
וּפְעַם פְּעִימוֹת
וְנִפְתְּחוּ בּוֹ עֵינָיִים וְאַזְנוֹיִם
נִקְבִּים נִקְבִּים חֲלוּלִים חֲלוּלִים
גְּלִים יָקָר
חֲרֻטִּי עַל מִצְחוֹ
אִמַּת
וְעַל מִצְחִי
תָּם
וְאֵת הָאֶלֶף הוֹתַרְתִּי לוֹ
וְקִרְאתִי לוֹ
אֶלֶף
וְאֶהְבֵּתִי אוֹתוֹ
וְחִשְׁשֵׁתִי
וְלֹא שְׁלַחְתִּיהוּ אֶל אֲוִיר הָעוֹלָם
שְׁמַרְתִּי עָלָיו בְּתִיבַת הַדָּאָר
וּבְכָל בּוֹקֵר פִּתַּחְתִּי וְשִׁמְתִי פִּירוּרֵי עוֹגִיזוֹת
וּטְפַת חֶלֶב
וּבְכָל לַיְלָה שָׁרְתִי נוֹמִי נוֹמִי וְלַיְלָה לַיְלָה
וּמִעוֹלָם לֹא גָדַל וְלֹא פָעַל
רַק פְּעַם וְעוֹד פְּעַם

התדיר הנדיר /

סמדר פלק-פרץ

מבחוץ אני חלק ושקט וחום.

העולם אוהב אותי

אך שערי עצוב כגמא בבצה המתיבשת
והולקת -

כל הצפרים הנדירות ויפות הנוצה

נסות ממני. (יהודה עמיחי, מתוך: "עכשיו
ובימים אחרים", 1955).

קשקאבת שכל הצפורים היפות ונדירות
הנוצה נסות ממך—

חבקתי הדך.

אתה יודע, ישנו גם הנמצא והתדיר שהוא
נדיר,

הדברים היפים בעולם הם בחנם,

צפרירים של זהב ופריחת העקשו

והים והים והים -

הכרתי רק אמא / ניר שטראוס

הכרתי אמא.

לא הכרתי את האשה.

זו עם הקלומות

שאינם בהכרח של בנה.

הכרתי רק אמא

מגוננת וחוֹסָה.

ילדי הסופה / נעמי תדהר

מקמטת במלים שגנשכחו

ואני שישנתי שנת ישרים

חובקת אל הלא נודע

ימים ספורים והערב יפתח

מעשים ותהיות.

מה נסגר ביום הזה?

והדמעות שאינן מרפזות על ילדים שצעדו

בתהלוכה מיחדת.

והיקום נזעק.

מה נשתנה

היום הזה מכל הימים?

אפלו השמים הגירו בשפתם

והארץ היטה תהו ובהו

וכל הזמן הזה ידעתי...

* / שרית מנשה עזיזי

מפסיקה לסחב
סלים כבדים
עמוסים ברגשות
של אחרים,
בבלבול תמידי
בין מה שלי למה שלך.
כתפי כבר לאות
ולבי הפך ללבך.
מפסיקה לסחב סלים
אך תמיד נוכחת אתך
קשובה לעיניך המדברות,
רואה לתוך לבך.
רק מפסיקה לסחב
סלים כבדים
כדי שיהיה בי הכוח
להמשיך להיות
פה בשבילך.

מה נטמע בהפנמה ומהדהד בדממה / תאיר זרגרי

היום כְּשֶׁנֶגְהַ רְקָדָה כְּמוֹנִי

רְאִיתִי בְּהִיר דְרָפָה

בְּגוֹף שְׁלִי יֵשׁ סְכָסוֹךְ

אֶנְרֵגִית פְּצוּי מִתִּישָׁה.

בְּלִילָה אֲנִי קוֹרֵאת לְבִקֵּר

בִּקֵּר, אֵל תִּקְטַע אוֹתִי

וּבְבִקֵּר עֲמוּמָה

טִשְׁטִשֶׁת, דְּבִק, סְמָא

רַק קְרִיאָה לְחִזָּה מְעִיָּה

חִזָּה, אֶתָּה מוֹבִיל

שָׂא נְשִׁימָה

אמר לי אדם / תם גרתי

כמה יפה היכלת לדרוך על עצמך למען
האחר?
'אובר אמפתי' אתה קורא לזה.
מלים יפות, לחוש הרס עצמי.
האהבה הזאת, ממש הנאה מזוכיסטית.
לא די, במלים יפות?
עליך לרסק נשמתך, להחריב את כל פלך?
התהרס בך הכל, למען טובת האחר?
אדם חסר מעצורים,
מאבד עשתונות,
לא מהסס לטבע
העקר שאף אחד אחר לא יסבל כמו שאתה
סבלת וסובל גם כיום.
אמר לי, אדם.
הלא אתם שנים מהלכים במדבר,
התשטה מן המים ותחיה?
או שגם אותם תתן לאדם האחר?

עוצמת המילה הכתובה / תמר מחלין

אני הגחתי לעולם
בזמן שועידת ונזה
התכנסה בברלין.
באותם ימים
ישבה אנה פרנק
וקתבה יומן.
אל תוך חזיוות חייך,
ואל תוך זועות השואה.
חלפו השנים
ומלותיך עודן פועמות
בקצב הפעימות
שבגופי.

בעודי תינקת מתפנקת
בתוך עולמי המוגן,
את היית פלואה
בתוך עולם אחוז אימה.

קראתי את ספרך -
הוא שאב את נפשי

כמו בטבע / תמרה חלוצי

מהאביב עד סוף הקיץ,

אמא שועלה מגנה על הגורים שלה.

באביב, כשיצאו ממאורתם

בני שלושה עד חמישה שבועות בלבד

כל חלקת פרווה בהם תישא

ביטחון וחום.

כשהסתיו בשלכת עליו

יכסה אותם אהבה וקור,

בגרות תעלה בגופם הקטן

כמו ארוכה,

והם יעברו לגור לבדם.

מגיל שבועיים, בו פקחו עיניהם לראשונה

ועד עתה, אמם משתקפת בפסי-אישוניהם.

גם בחושך

בכוחם לזהות אותה.

ואת, אמי,

בלי לחדד אישונים,

אף בלי להכיר את המאורה שלי,

את צבעי, את פניי שארכו

האם תזהי אותי?

האם נהיה נכונות לעיטוף

כשהעונה בה רצינו כל כך תנחת עלינו,

רכה ושלמה?

האם העונה עוד תניח אותנו

מצויות ופשוטות,

כמו בטבע,

כמו שפעם, מזמן,

לפני שנפקחנו,

יכולנו להיות?

חלל / אהרלה אדמנית

הרבי יצא מכלל

שליטה, זה לא פשוט

להתערער, להתקרב

באמת

זה ענין של אמונה תמימה

כמו שיה, שיודעת מבפנים

שיש די מרעה

ולא תבוא רעה אל קרבה

ולא יתחללו עיני הרועה בשדות זרים

ולא יכתת רגליו בקרבות מאדמים

ולא יצרום במשיכות חליליו

ויצירי כפיו יברכו

כציוץ השחרור לפנות בקר

הצעה / יורם סלבסט

מציע לך צחוק
מזור בין
פסות
או אולי נשכך
צלילים של פסנתר
לפרות ולפרט
אפתח לך חלון
אל מזג אחר
לחיות
נתברך
ואקריא לך שורות
משירן של צופית וקיכלי
אמנה טעמים
תבלין כלה הקלה אפזר
יזקר אור חמה

תופתעי עד כמה
נשתפר

*/ יעל רן

אדם בשעת משבר מה הוא צריך?

לא הקבלות

משחקי השוואות

מלים שחוקות

ציטוטי מרכאות .

חבוק אספקלרי

פקיחת הלב

ושתי ידיים עוטפות

כאח להתחמם בן

בנטות השמש / יפה חכמון סוּיִסָּה

בְּנֻטוֹת הַשֶּׁמֶשׁ

לְקִרְאֵת הַשֶּׁבֶת

שָׁרְתִי לָךְ

יְדָעָה נִפְשֵׁי נִפְשֶׁךְ

יְדֵי אֶחְזֶה בְּיָדְךָ

רְצוֹנוֹת מְנַגְדִּים שֶׁחָקוּ בִּי

נַעֲמָה לִי יְדָךְ הַעֲנֶגָה

חֲלוּשָׁה

הַעֲבֵרְנוּ זְרָמִים שֶׁל אֶהְבָּה

מִשְׁכָּתִי אֶצְבַּע אַחַר אֶצְבַּע

רְצִיתִי לְקַבֵּל אֶת הַשֶּׁבֶת

לֹא רַק יְדַעְתִּי שָׁזוֹ הַשֶּׁבֶת הָאֲחֵרוֹנָה שֶׁלְךָ

....

החמצה / איילת בטיסט

מֵאַחַר בְּלִילָה
אֲנִי מְרַגֶּשֶׁה הַחֲמָצָה גְדוֹלָה
מִחֻלְטָת וּשְׁלֵמָה כָּל-כָּה,
שֶׁהֶבְלַחִי מוֹפְעָה בַחֲשֵׁכָה שְׁבֵתוֹכִי מִסְנוּרִים
כְּבָרְקִים.

בְּאַבְחוֹת מְלַבְנוֹת הִיא מְכָה בְּנִפְשִׁי.

בְּסִפְיָרְלָה הַמְאֻגְדָּת אֶת סִפּוֹר חַיִּי,
פְּתִיל הַמִּיתוֹס שְׁלוֹה אוֹתִי תְּמִיד
הִיָּה - "לְהַצִּיל אֶת אֲבָא שְׁלִי".
תְּמִיד לְהוֹשִׁיעַ אוֹתוֹ, לְהִיזוֹת חֲזָקָה וּמְסֻגָּלָת
בְּשִׁבְלִי
לְצִלֵּל לְעַמְקִים וּלְמִשׁוֹת אוֹתוֹ מִשֵּׁם.

וְאֲנִי -

הַחֲמָצָתִי אֶת הַרְגַע;
פְּסָפְסָתִי אֶת הַרְמָזִים;
לֹא חִבְרָתִי אֶת הַסִּימָנִים נְכוֹן לְכַדִּי הַהֲבֵנָה;
לֹא נַעֲבִיתִי לְקִרְיָאָה;
הַפְּרָתִי אֶת הַנְּבוּאָה;

וְלֹא הִיִּיתִי שֵׁם.

וְלֹא הִצֵּלְתִּי.

הברוש / איציק רייכר

בַּחֲזִית בֵּיתֵנוּ נְטוּעַ בְּרוֹשׁ
יֵרֵק עַד זְקוּף קוֹמָה וְרֹאשׁ
אֶתָּה נְטַעַת אָבָא בְּיוֹם הַלְדָּתִי
אֲנִי רֹאֶה אוֹתוֹ וְהוּא גָדַל אֶתִּי

בַּחֲזִית בֵּיתֵנוּ נְטוּעַ בְּרוֹשׁ
יֵרֵק עַד זְקוּף קוֹמָה וְרֹאשׁ
צוֹפֶה בְּמִשְׁפַּחְתֵּנוּ וְאֵל הַרְחוֹב
אוֹגֵר בְּקִרְבוֹ זְכוֹרוֹת לְרֵב

בַּחֲזִית בֵּיתֵנוּ נְטוּעַ בְּרוֹשׁ
יֵרֵק עַד זְקוּף קוֹמָה וְרֹאשׁ
עַת הַרוּחַ בַּחֲרֵף תִּסְעֵר קוֹמָתוֹ לֹא שָׁחָה

ולפעמים נוגעת פנימה / איריס בשירי

נפגשנו לשיחת הכרות ,
עין בעין נפגשו המבטים ,
השיח קלח, הלב נפתח
ואת היית כה חזקה !
כמה כוח וחזק באשה מטפחת
עם ארבעה ילדים ,
גבורת על, זכות בכנוי בישר.

ועיניך ומבטך מסגירים הכל,
ראיתי לך בעינים ,
אומרים: העינים הן הראי לנפש ,
את טוב לברך, האמא שלך לא הייתה
והדמעות נגרו משתי זוגות.

מבטיחה לצעד אתך
ולהאיר את הכוחות
ואת הנקודות החשוכות
ומי יתן ותביני
שלא נתנה לך הזדמנות ,
להיות סתם ילדה שעסוקה בעצמה

והחיים שלך מלאים ברגעים כואבים ,
בלילות ללא שנה ,
שמים אדירים מלמעלה עוטפים.
הקמת משפחה לתפארת ,
בשבילך הפוכבים מדי לילה
מאירים ומצדיעים לך בחשך

מושיע 21 / איריס שני

"לא להתקומם על עושה הרע.

אדרבא, הסוטר לך על הלחי הימנית,

הפנה אליו גם את האחרת"

(מתי ה, לט)

אם תראו בשכונת התקנה

ילדים שעורם בגון אדמת הארץ,

דעו –

הם שיכים לבית הספר הירדן.

ג'רוזלם, ונוס ומלכי,

צ'יגוזה, פתחאוי וסמואל,

מקרויט, סאנויט ודלינה,

והיו גם אחרים.

למדתי שם שנה, מסתו עד קיץ,

על דבי הקטב, על הלן קלר

ועל הרי האורסט.

ראיתי ילדים ככל הילדים;

בפתות, במסדרונות

ובמגרש המשחקים.

אני זוכרת פנים כשמות,

עץ חג מולד לצד חנכה

וספורי נסים מהברית החדשה

שאותם למדתי בסתר.

ומה יהא עליכם

ילדים שעורם בגון נופי הארץ?

אהבו את אויבכם, והתפללו בעד רודפיכם.

סערה על הלשון / איריס שפירא ילון

*

שְׁנִינוּ, בְּפֶה מְלֵא רֶךְ ,
תַּחַת מְטָרֵית שׁוֹקוֹלָד מְתוֹק.

וְאִם יִתְבַּרֵר, מְאֻחָר יוֹתֵר
שָׁזוּ הַשִּׁיחָה הָאֲחֻרוֹנָה
וְאֲחֻרֶיהָ, שְׁלוּלִיזוֹת עַל הַמְדַרְכָּה
בְּץ בְּגָרְבִים, צֶעַר, סֶעַר וְכַפּוֹר .

מָה טַעַם וְרִיחַ הַמְלִים שֶׁנִּנְצָר
כְּשֶׁהָעוֹלָם יִחַרֵב, הַזְמַן יַעֲצֵר .

**

אָז, אוֹלֵי לִפְנֵי,
לְדַקָּה אַחַת בְּיוֹם ,
בְּסִיּוֹם מִבּוֹל דְּחִיסוֹת תְּלוּנוֹת הַקִּיּוֹם .
נַעֲשֶׂה לָנוּ חֵק וּנְשַׁתֵּק

/* אלה רונן

את רוצה להאמין שכך זה ישאר
וכבר רוצה את תפיסת הנחיריים שלך
בנשב הרוחות הגדולות
מותחת את יריעת האהל להגן
מפני מה שאת יודעת בגילך
מבינה שאי אפשר
לעבר את החיים
ללא כאב

לב שבור / אלון בלוך

גְּלִידָה קָרָה עַל שְׁלֶחַן

יְדִים שְׂיוּצָאוֹת מֵהַשְּׂמִיכָה וְאוֹחֲזוֹת כַּפּוֹת

שְׁתֵּי סַפּוֹת וְנִטְפְּלִיקוּס

צְחֹק

דְּמַעוֹת

חֶלֶל פְּנוּי

כשהלב נשבר / אליטל ריכטר

כְּשֶׁהֵלֵב נִשְׁבֵּר, הַרְעַשׁ נִבְלַע בְּרַחֹב,

בְּהַמְלָה שֶׁל הָעִיר.

"-מָה זֶה קוֹל הַנֶּפֶץ הַזֶּה?"

"-נִשְׁמַע שְׁזָה מִיָּפוֹ

יְרִיזוֹת, זְקוּקִים

חֲתָנָה שֶׁל עֲרָבִים" מִפְּטִירִים

פּוֹתְרִים אֶת הַסֶּפֶק וּמִתְעַלְמִים

"זאת

בְּעֵיהּ שֶׁל מַעוֹטִים

בְּזָה

אֲנַחְנוּ לֹא מִתְעַסְּקִים.

תִּקְחִי אוֹתוֹ לְמוֹסָרְךָ

אוּלֵי שָׁם

יְבִינוּ אוֹתְךָ."

בפאתי החיים / אמירה אמיתי

איך תחלם הגישה חלום
בשנתה הדרוכה ללא חרות,
קרית קקפוד זקור תחת ערפה
משמרת יפעת שעה
לראות פלחן המחר

בערותה, חרש היא נעה
תקוות אחזות בידיה,
לצדן תה כפתיי מסגנן

ובפסיעות מדודות
תתהלה, תתקדם
לרצוי מסורת
בפאתי החיים

תמהיל / אסתי קושמרו

אברהם

דַרְמוֹת הַחַיִּים

נִמְהָלוֹת לְהֵן-

בְּלִגְיִמוֹת הַקֶּפֶה

הַמְשַׁפֵּר מִצַּב רוּחַ

גַּם אִם זְמַנִּית .

דַרְמוֹת הַחַיִּים

נִמְהָלוֹת לְהֵן-

בְּפִטְפוּטֵי חֲבָרִים

הַמְשַׁכְּיָחִים הַפְּאֲבִים.

נִמְהָלוֹת בְּהַצְמָדוֹת דְּבִיקָה

מִמֶּשׁ לְזֹאת הַדִּקָּה

לְפָה וְעִקְשׁוֹ

מָה שֶׁמִּקְלַעַל הַמִּצָּב,

תּוֹךְ אֲמוּנָה וְתַפְלוֹת

שֶׁהַדְרָמוֹת יִהְיוּ

בְּעֵתִיד לְקוֹמְדִיּוֹת...

חפת אביב / אסתר קאפח

מזל בְּבִדּוּד חֶשֶׁשׁ הַדְּבָקוֹת

סָבָא בְּסִכּוּן לֵלֵא חֲבוּק

עַל הַמְצָפוֹן .

עֲרַמַת הַזְּמָנוֹת בְּעֶצֶב מְקוֹר

נוֹחֶתֶת כְּמְקוֹר צְפוֹר

אֶלְבוּם אַרְוַע יְתוּם.

רַב הוֹבִיל הוֹרִים, עֲדִים

חֶתֶן וְכֵלָה אֶל

חֶפֶת הַבַּיִת הַרִיקָה .

בטיסה חזרה / אפי הלפרין

ה'ירק סביב הנילוס

מול הצהב של האין

שהשארתי מאחור

הנני / אפרת לוצאטו

רוצה לפעמים אדם

שיאחז בידו אדם אחר

ויאמר לו-הנני.

אינך חייב לדבר.

קאברך גלוי בפניי.

אני רואה את הסלע השחר

את תחושת הקבס

קתפוך השמוטות,

הדמעות על סיפן.

בוא.

אינך צריך לבקש.

הנני.

אין ברשותי הרבה להציע.

יש לי יד שנוגעת

כוס תה מהבילה

וחתיכה של אהבת אנוש.

האם ידע אי פעם

האדם השני

כמה אדם היה,

עבור לבו המבקש

של האדם הראשון.

עם דמדומי חמה / אשר
גל

ילדה שחרת עין

בדרכי נקרתה .

הים לטרף

שערה הבוער

חמל המלח פצעה.

העיר קרסה בגבה

זכרון ביתה

נמלט .

פחדתי להסב ראש אחר

לשלח מבט עכור

שמא תצרב אש

קצות סנדליה

פעמיה הנעלמים באין .

באוטובוס / גאולה שינה

הָאָדָם שִׁיזָשָׁב מוּלֵי בְּאוֹטוֹבוּס מְזַמֵּם
מְנַגִּינֹת

אָנִי מְנַסֶּה לְהִתְרַכֵּז בְּכִתִּיבַת שִׁירָה.

כּוֹתֶבֶת וּמְרִימָה מִבֵּט, אוּלַי יִתְפַּנֶּה מוֹשָׁב
אַחֵר.

עַד שְׁמֵתִפְנֶה, אָנִי כֹבֵר מְחַבֵּבֶת אֶת הָאִישׁ
הַמְזַמֵּם

וְאֶת מְנַגִּינֹתָיו.

גט כריתה / דינה דלבר

ננים, רק ננים, אדוני המנמס,

שקרתו לך את המעי הגס,

ולתוך החלחולת החדר בלי עדון

כלי לאסוף ההפרשות,

המכנה בלון.

ננים, רק ננים, גברתי האדיבה,

שאחד משדיר נכרת למעצבה,

והשתל בחזה שק סיליקון מלא נוזל

דמוי כדור טניס

המכנה ג'ל.

וננים, רק ננים, גברת ואדון,

שיצאתם לרחוב, צעדתם בתוך ההמון,

נושאים את שתליכם בגאון,

ועברה השמועה והופצה הידיעה

ושמכם יזכר ויאמר לצד

התארים פרות המעי ופרות השד.

ובתוך הרוח והבחש תקוים הצעקה:

אפשר לעזר, אדון? גברת, צריכה עזרה?

וימה את מחפשת, ואם הכל בסדר?

כי הרי נכרתתם מתוך העדר,

ואות וסימן הוא לרפיון שכלכם,

למגבלות איבריכם, לטמטום חושיכם,

יען כי ללא שד או ללא מעי גס

תזכרו לשנינה ותהיו למרמס.

את הכל ראיתי לך / דני דויטש

ואת,

גשש בדואי מטשטש חסרונות

משפריץ געגוע לנשמות מבהלות,

שמאחרות תמיד.

ביוב עולה על גדותיו

בירח מלא

לא תותרי אף פעם

על האפשרות ללבש שחורים

ובאחור טיפוס

שלפת את כל התכסיסים בארגז

יונה עם מטפחת אדמה

כפפה

ואס.

במים זורמים אי אפשר לאחז

תחתונים ספוגים ברחמים עצמיים

סוחבות

טראומה עם מפרצת

אמפתיה עמוסת נוסטלגיה

מלים סתומות

גשר / דנה שניצר משיח

רוצה להיות גֶּשֶׁר

בין אדם לעצמו

לחצות יחד בִּבְטָחָה אֶת הַתְּהוֹם הַפְּעוּרָה,

אָבֵל לַפְּעֵמִים

יכולה רק לִשְׁבֹּת אֶתֹ

על סֶפֶה

יחד להביט בָּה נְכוּחָה

קָבֵר לֹא פוֹחֶדֶת

הייתי שָׁם.

שירה / דפנה כץ

בְּתַחֲלַת אֶפְרַיִל

יֵשׁ לָךְ יוֹמוּלָדֶת

אֲנִי זֹכֶרֶת

כִּי

בְּבִקְרֵי שְׂרָצִינוּ לַעֲשׂוֹת לָךְ

הַפְתָּעָה

פְּרָקֵי יָדַיִם

נוֹעְלִים עֲצָמָם

עַל רֹאשׁ מְטָה

רָגַל קוֹפְצָת

אֶת יְשָׁנָה

אֲנִי רוֹאָה

אֵיךְ זֶה

כְּשֶׁהוּא

עוֹשֶׂה לָךְ

לפעמים / דפנה פלדמן

לפעמים אני רוצה להיות במקום
שאם טרחת לקום לארוחת צהרים
אתקבל בתשואות ובמחיאות כפים
ושפר הצפיות ממני כולל
שאשאר רגועה ולא אשתולל

שכלם יאמרו לי שאוהבים אותי
בשעת מעגל ושתוף חברתי
ושיכריחו אותי לצאת לחצר
שאספג קצת ויטמין די.

שמישוהו אחר יזכר איזה תרופות עלי לקחת
ואיזה מנון ומקום תופעות הלואי
שימדד לי לחץ דם ודופק
שידע מה נכון וכדאי

שיגלגלו אותי ממקום למקום
ויחליטו עבורי מה סדר היום
שרק אנוח והכל יטפל
ושלא אצטרך לדאג בכלל

לפעמים, רק לפעמים

אינפתיה / ורדה אליעזר

ישבתי מולה.

שערה בגון השמש,

עורה בגון פורצלן.

ואני מדאבת משמש מדמה,

עורי בגון הנטון.

עקשו הסתים הבקור.

זמנה כאן נגמר."

*מתוך ספר השירים "זכוכית השמיים
הכחולה", מוטיב-ספרים, 2018.

ורציתי להשפיל מעט ולדעת

מה צופנים כללי הטפולים,

יודה לעברי לפתע הורמה

אוחזת בתיקי הרפואי.

אז מפיה, המקשט בשפתון טרי,

רשפו המלים בקר אכזרי:

"כשיהיו לך גרורות תשלחי לי פקס.

בכי בכי בכי / יונתן סיגל

בְּכִי, בְּכִי, בְּכִי...

לבכות ממשהו עצוב

כמו בסרט כשמת גבור אהוב,

לבכות משמחה

כשיצאת לחפש וכעת את לא שפחה.

לבכות מאכזבה,

למה הוא לא מבין?

לבכות כשמתרגשים

כי עכשו עפים הגוזלים.

ובתוך כל זאת אני מסתכל עליך ודמעותיך
מנצנצות.

זה מתר, זה מברך. בכי, בכי.

אך גם תשמחי.

ישנו אור אשר מחכה שתתפסי אותו

בשתי ידיך ולא תשחררי ממנו.

אור חם שייגרם לכל הסביבה הקרה

להרגיש כבריזה קלה.

הרגע הזה שערוצי הדמעות זורמים על גבי

רמות לחיה,

קופא, רגע קפוא, רגע מקפיא.

מסביב שפכי השמים, הגשם שמצליף

בפנים

וגורם להתפוצות של כל תא עור מרוב קור

אור, כוכב, נצנוץ, שלהבת, כח להמשיך.

המשיכי. הלאה.

מלאכי אדם / יעל קן

כְּחוּטִים מְקֻשְׁרִים

כָּךְ יִרְדּוּ לְעוֹלָם

מְלֹאכִים, שְׂרָפִים

בְּדַמְיוֹת שֶׁל אָדָם.

הֵם הָאוֹר הַמִּיחָד

שְׁמוּפָץ לְעוֹלָם,

לְעֵתִים הֵם אֶחָד

שְׁמַאִיר עַל כָּלֵם

.

לֹא צְרִיכִים הֵם דְּבָר

לֹא מְלָה מְהֻלָּלָת,

רַק עוֹד צְלִיל שֶׁל מִיתָר

וְיִלְדָה שְׁצוּהָלָת.

לְכֹלֵם לֵב גְּדוֹל

שְׂאוּהֵב וּמְכִיל,

הֵם טוֹבִים בְּהֶפֶל

בְּכוֹחַם לְהוֹעִיל.

הֵם כְּתֵף וְגַם אֶזֶן

בְּיָמִים אֲפָרִים,

הֵם הַעֵז וְהַחֹסֵן

הֵם פְּשוּט אֲדִירִים..

כְּשֶׁנִּפְגַּשׁ בָּם נִדַע

אֵין עַל מָה לְדַבֵּר,

בְּזְכוּתָם הָעוֹלָם

כָּאֵן הַפֶּךָ טוֹב יוֹתֵר

זוהי האהבה / יצחק גווילי

בסופו של דבר זוהי האהבה.
זוהי האהבה שקבל או העדרה,
שהופכת אדם למי ולמה שהוא.
ואנו מזהים את משאלת האהבה,
בעינים השמחות והשוכבות
באלה המשפלות והמתחננות,
מזהים אותה מבקשת להיות.
ונחמץ הלב,
על כי נואשים משקרים ותבוסות,
גם בראותנו דמעות,
לא בקלות נבקעים הלכבות
לא בקלות מושטות נחמות.

"נשימה" / ישי ויסמן

הַאִישׁ הַתְּנַשֵּׁם.
זֶה לֹא הָיָה מוֹבֵן לוֹ לְגַמְרִי, אֲבָל גַּם לֹא זָר.
הוּא גִלְגַּל עֵינַיִם חֲשָׁדָנִיּוֹת.
כָּבֵר כָּמָה שָׁנִים, שְׁהָיָה חֶסֶר מְנוּחָה.
הוּא הִבִּיט בְּחֶדֶר הָאֶפְרָפֶר.
מִדְמָה, אֶת פְּנֵיהָ שֶׁל אִשְׁתּוֹ.
בְּדִלְתָהּ הָיָה צֶלְצוֹל.
הַאִישׁ לֹא מָהָר לִפְתּוֹחַ.
אוֹמְרִים, שְׁאֲחֵרִי שְׁאֲבֹדֶת אֶת הַדָּבָר הַיָּקָר
לְךָ מְכֹל,
כְּלוּם כָּבֵר לֹא מִפְחִיד אוֹתְךָ.
הִרְעַשׂ הַתְּחִזְקָה.
"מִצְטַעֵר", אָמַר וְסוֹבֵב אֶת הַמִּפְתָּח.
אֲבָל לֹא הָיָה כְּלוּם בְּחוּץ.
הוּא רָצָה לְנַעוֹל אֶת הַדִּלְתָהּ בְּחִזְרָה.
אֲבָל כַּח גְּדוֹל מִמֶּנּוּ סָגַר עָלָיו.
רִאשׁוֹ הִסְתוֹבֵב עָלָיו.
וְצָנַח.
גוֹף, רוּחַ, אֲדָמָה, הַכֹּל הַתְּלַכָּד.
כְּאִשֶּׁר הַשְּׁמַיִם הִשְׁקִיפוּ עָלָיו מְגֹבָהָ, חֲשָׁב.
מָה טוֹבִים חַיִּיו, שֶׁל אָדָם, כֹּל עוֹד נְשִׁימָה בּוֹ.
וְשִׁחַרְר.

הליכתך זקופה / כרמית כהן

ראי עצמך כמו שרואים אתך כלנו
אבל הרגשתך שפופה ולבך זנוח
רצונותיך עפים ברוח
תני מקום לעצמך
אל תשימי אחרים לפניך
אל תתני למלים להפילך
וילהסחות לעכבך

תני מזור לפצעך
חיוך לעיניך
הצלחה לחייך
העולם לרגליך
אז מדוע פה חכמה וכה יפה
הולכת כשהרגשתה שפופה

הליכתך
זקופה

ראשה מורם
העינים נשאות אליך
אבל הרגשתך שפופה
לבך זנוח
רצונותיך עפים ברוח

פה חכמה
פה רגישה
יפה
מלאת נתינה
ניחנת בכשרון
בציור מדהים בעפרון

העולם לרגליך
פקחי את עיניך
הורדי על מקתפיך

בחזרה / לירון ארז

אם הייתי יכולה

הייתי לוקחת את כל הכאב

שאת מחזיקה בתוכך

בולעת אותו בכח

נותנת לו להתפוצץ

לפוצץ את כלי כף שלא נשאר דבר

וכשאת ריקה ונקיה

תוכלי לחיות את חייך

להיות כל אשר תרצי

וזה יהיה בסדר

זה יהיה מספיק

כי זה כל מה שרציתי

לתת

בשביל לקבל אותך

בחזרה.

חוסר ודאות / לילך גלבוש

היא התישבה לי על הלב

ולא רצתה לזוז

אני לא יודעת לאן ללכת

אמרה בעקשנות

נדנד כפות רגליה הקטנות

מעל ערסל של רגשות

רק לא מזמן למדה ללכת

וכבר צריכה לרוץ

שמלטה קצת מלכלכת

בפרורים של התחבטות

והתחישות מנקדות

במשעולי ילדות

את לא יודעת את הדרך

לחשתי חזרה

אבל הדרך עוד נפקחת

והיא תמצא אותך

בונים מלון / מולי פלג

בונים מלון חדש על הר הצופים.

בעוד שנים יכנסו אנשים קפדניים

בדלתות זכוכית מסתובבות ויתרווחו

בבר, משקיפים על ירושלים מבעד

לכסיות ג'ין טוניק ופלחי לימונים.

מעל לראשיהם, בחדרים הקטנים

יפגשו אנשים לא מכרים לחפש

חם חטוף ואינטימיות של מעליות

ומתחת לרגליהם, בקומת קרקע

פועלי הלילה, חלקים וקרים כמצבות השיש

בבית הקברות הנוצרי מעבר לכביש

עיר אחרת / מור בנדק

בְּעִיר שְׁשִׁמְתִּי עָלֶיהָ

מְצוֹר, מְחַנֵּק הַבְּצֻרֶת

לֹא סָר לְעוֹלָם.

גַּם לֹא בְּאֶרֶץ זָבַת חֶלֶב

וְדָבַשׁ, גַּם לֹא

בְּשִׁבְעַת הַשָּׁנִים הַטּוֹבוֹת.

גַּם מְאֹוִיר רוֹטֵט מְשִׁיחַ

עוֹשִׂים לְבָנֵי חוֹמָה,

גַּם מְשִׁירֵי שְׁתִּיקָה.

זֹאת יְדַעְתִּי דוֹקָא, אֲבָל אִז

לֹא עָלְתָה עַל דַּעְתִּי

עִיר אַחֶרֶת.

"בְּצֻרֶת

הַשָּׁנָה בְּעֵינֶיהָ."

אֲנִי מְבַחֵין מְאֹוֶר מְדִי.

"לֹא כְּבִשָּׁה אוֹתָךְ הַעֲיִפוֹת?"

אֲבָל זֹו לְעוֹלָם אֵינָנָה עוֹלָה

אֶל מְגֻדְלֵי הַמְשָׁמֵר, שֵׁם עוֹמְדִים

כְּמִסְמָרִים בְּלִיל.

ים המלח / מור שניידר

נֶאֱלָמַת

נִכַח עֵינֶיךָ הַחוֹרְכוֹת אוֹתִי

בְּמִקְוֵי בְּהֵם כָּלֵל לֹא שְׁעָרְתִּי

כִּי קָיָם מִשְׁהוּ לְבַד פְּלִדָּה

כְּמוֹ יָם הַמֶּלַח

לְפָצְעִים

שְׁעַד אוֹתוֹ הִרְגַע

כְּמוֹ לֹא הָיוּ קָיָמִים

שלום מרחוק / מחרוזת לוין

שָׁל אָף מְשׁוּרָר.

בְּנֵתִים, זֹז רַק אֲמַפְטִיָּה.

*נכתב בעקבות הפרק הראשון בסדרה
הדוקומנטרית 'שלום'

בְּחִלּוֹם הַפְּרוּעַ שְׁלִי

כְּשֶׁשְׁלֹמֹם חָנוּךְ

מִסֵּפֶר עַל הַפְּחַד

שְׁמָא הַמְּאָזִין יִגְלֶה

שְׁאִין מֵאוּם

מְאַחֲרֵי הַחְרוּזִים

אָנִי אוֹמֶרֶת:

'כֵּן, כֵּךְ זֶה

גַּם אֶצְלִי, בְּדִיוֹק!'

בְּחִלּוֹם הַפְּרוּעַ.

כִּי בְּמִצִּיאוֹת,

לְפָחוֹת נִכּוֹן לְהִרְגֵעַ

(שְׁנֵת תִּשְׁפ"ב)

אָנִי עוֹדְנִי יַחֲפֶה.

לֹא נִכְנָסְתִי לְנַעֲלִים

בשדרה / יואב איתמר

ההיסטוריה
תדון
אותי
לחמרה
המשכתי
לשתות
קפה
בשדרה.
בסוריה
מתו
אנשים.
לא
עשיתי
כלום.

מתוך הספר "הזורעים" – ספר סונטות
מילה שעתיד לראות אור בהוצאת כתב
בשנה זו.

אבל / חגי ב. פרץ

הוא המגע הרה,

היד הרחומה,

שכלם מושיטים

לה

אבל אתה,

פשוט לא יכל

לתפס

הוא החר במציאות

שממשיך להקרע

קשאף אחד לא רואה,

מלבדך

הוא הרסיסים המפזרים שנותרו

מהעולם, לאחר שהוא התנפץ,

שאף אחד לא יאסף,

בשבילך

הוא הצרחה הלא-נפסקת

המהדקדת בתוך ראשך,

שאף אחד לא שומע,

מלבדך

בקרום הדק / מיכל דורון

בְּצַעֲדִים מְהִירִים וּבְטוּחִים, בְּצַעֲדִים עֵיפִים
וּמְאֻזְבִּים
פּוֹסְעִים בְּשִׁבִיל הַרְחֵב, הָאֶחָד, יוֹשְׁבִים וְנָחִים
וּמְכֻסִּים בְּעֵקְבוֹתֵינוּ אֶת בּוֹרוֹת הַבוֹשָׁה
אֶת סֻדְקֵי הָאִימָה וּמְחִילוֹת הַתּוֹבָנָה
נוֹשְׂאִים רֵאשֵׁינוּ לְמַפְלֵט בְּחוֹל הַרֶךְ
מְסַתְנְנֵרִים מְקַרְנֵי הַתְּקוּוֹת.
אוּלֵי בְּדֶרֶךְ נִתְפַר אֶת הַחֲלִיפָה
וְנִתְעַטֵּף בְּקֶרוֹם הַדֶּק שֶׁל הָאֶהְבָּה.

רוח אלוהים / מיכל פרי

חריצים דקיקים שחרצו בך חסיים בזויות
העינים.

צללי עלים אפרים

נעים מטלים על וילון הכתנה הארץ

שקבל גון כרם עדין בזהק, מסוכך מאור
השמש שבחוץ

הצללים רוצים לספר והתנועה אינה פוסקת

אור בקר שוטף את האויר בחוץ

אני נכנסת חזרה לגוף שמנח על המטה

הוילונות הלבנים

מאירים באור נגה צהבהב בהיר

צפורי שיר שורקות שריקות ענגות

קולות מתקבצים מחללי האור המתפשט

קריר בחדר, נשימה נשימה אני נושמת.

חלקיקי האויר שנעים רושמים צורות באור

טווים את דמותך לפני

עפעפיך חצי פתוחות ועיניך אינן מביטות

כמו זכוכיות מנצנצות של עיני בבה

פניך שלמות בפרטי פרטים, דבר לא חסר
בהן

קמטוטים עדינים בקצות הפה, עוד שניה
ויאמרו דבר

חוטים דקיקים של זהר נטוים

באויר שאינו נראה

את אמא מונחת על השטיח

את גופך עוטפת כתנת לילה סגלה

דקיקה שאהבת ללבש

את לא תקומי יותר.

יְדִיר מְנַחֵת עַל הַבֶּטֶן

קִצַּת נְפוּחוֹת, תְּמִיד הִיוּ קִצַּת נְפוּחוֹת

אֲדָמוֹת, רְחִבוֹת חֲזָקוֹת, יְדִים שֶׁל פּוֹעֵלֶת
קִשְׁת יוֹם

תְּמִיד פְּרִשְׁתָּ אוֹתָן מוּלִי, כְּהוֹכְחָה לְקִיּוֹמָךְ

אֲצַבְעוֹתֶיךָ אֲרָכוֹת וְיָפוֹת

מְלַמְדוֹת עַל מוֹצֵאךָ הָאֲרִיסְטוֹקְרָטִי

שֶׁהִתְכַחֵשׁ לְקִיּוֹמָךְ

הִפָּה שְׁלָךְ פְּתוּחַ בְּמִקְצֵת, נֶעְצֵר בְּתַנּוּעוֹתָו

אוּלֵי רְצִית לֹזֵמֵר

שְׁפִתֶיךָ שֶׁהִכְחִילוּ סְדוּקוֹת וַיִּבְשׁוּת

אוּלֵי חֲשַׁבְתָּ לְהִרְטִיב אוֹתָן כְּשִׁקְמָתָךְ

בְּאֲמָצֵעַ הַלֵּילָה,

הַדָּם קוֹפֵא וּמְפָסִיק לְזָרֵם

הַלֵּב נֶעְצֵר וְלֹא יִחְזֵר לְפָעוֹם

אֵין תְּזוּזָה בְּגוּף שְׁמֵנָח.

אֶת יָפָה אִמָּא שְׁלִי, אֶת יָפָה

בְּמוֹתֶךָ

אֲנִי פָה, מִיכַל בְּתֶרְךָ.

אֲנִי אוֹחֲזֵת בְּיְדֶיךָ הַקְּרוֹת

אֲנִי מְלַטֶּפֶת אֶת אֲצַבְעוֹתֶיךָ הָאֲרָכוֹת
הַסּוֹבְלוֹת

אֲנִי מִבְּטִיחָה לָךְ

יְאִין

וְשׁוֹב הָעֵלִים לֹזְחָשִׁים

זוֹ הָרוּחַ שֶׁל אֱלֹהִים שְׁנוֹשֶׁבֶת

זוֹ הָרוּחַ שֶׁל אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת

דאגה / משה חמו

אָנִי

דוֹאֵג

לָהּ,

אֶתְּ

דוֹאֵגֶת

לִי.

שְׁנֵינוּ

דוֹאֵגִים

זֶה לְזוֹ,

כָּךְ יֵשׁ לָנוּ

דְּאֵגָה אַחַת

פְּחוֹת.

* / מתי שמואלוף

כְּשֶׁבֵאתְּ אֵלַי אֵלֹהִים,

הִיִּיתִי מִפְּשֵׁט מְדִי

לֹא בִקְרָתִי בַחֲנוּיֹת בְּגָדֵי מְלָה לִקְנוֹת חֲלִיפֹת שֶׁל שִׁירָה

הוֹרְדֶתָּ יָרֵחַ לְתוֹךְ שְׁלוּלִית בֵּית שְׁדֵלְתוֹתַי רֹחוֹת רוֹפְאִים

הַשְּׁכַבְתָּ אוֹתִי לִישֵׁן כִּי הָעוֹלָם יִמְשִׁיךְ לְהִסְתַּוֵּבֵב בַּמְלַחְמוֹת

וּכְשֶׁהֲלַכְתָּ, נִשְׁאַרוּ רַק סוֹדוֹת חֲתוּמִים בְּשַׁעוֹת כְּרִיכָה רַכָּה

תְּהַלֹּכָה שֶׁל נְזִירִים כְּתָמִים הַדוֹרְשִׁים מִבּוֹדָהּ אֶת חֲזוֹן לְמִשְׁפַּחְתָּהּ

החלום / נגה אורנשטיין סולודר

ושוב נפגשנו בחלום
חפנתי את כתפיה הצמאות,
טילנו כה במסדרון
בית האבות
רחפנו אל השמש כמו עפיפונים
שנעתקו מן הכבלים
קשנערתתי
שוב פלחה ההכרה
שננעלו השערים
ידעתי שאני עוברת על החק
אבל דנדון פעמונים הכריז בראש חוצות:
"זו שעת חרום"
וכל התקנות
פרחו להרף כמו נוצות
מאישוניה הקלות
לפתע השתחררת
מתוך כסא הגלגלים
בינות סגרים ובידודים
בינו
שני מטרים
כפפות ומסכה,
ערגת ידך בכמישת
הנגיעה

מכילה / נופר חמרני

עם סגירה הרמטית,

וגומי מתוח מסביב,

היא יכלה להכיל הכל.

אחרי שנים של שחיקה,

המתח נחלש,

והתכולה מהצד החלה לנזול.

הסוגרים עם הקליק התקלקלו,

הכל בבום נשפך,

וצריך לזרוק את מה שהיה לפח.

תבכי זה ירחץ אותך / נורית צדרבוים

תבכי.

עֲקֹשׁוּ עֵטִי עַל פְּנֵיךְ מִבֶּט
מִצַּעַף

הִבְכִי יִשְׁטֹף לְךָ אֶת הַפָּנִים יֶרֶחַ אֹתְךָ
מִבְּפָנִים

תִּנְקִי

וִירְאִי כִּי לֹא רַע לְךָ לִחְשֹׁב

פַּעֲמִים כִּי טוֹב

עֲקֹבוֹת דְּמָעוֹת שֶׁזָּלְגוּ מִחֲסֵיךְ הַעֲלוּמִים

חֲרָצוּ בְּלִחְסֵיךְ תֵּאָר תְּלָמִים אַחַר כֵּן

תִּצְחֲקִי

תִּצְחֲקִי.

תִּנְקִי

כָּל חֲרוֹץ שֶׁהֶעֱלָה אֶבֶק וְסִתָּם מֵעֵבֶר יִשְׁרִים

תבכי

מבפנים

תִּנְקִי

תִּשְׁפְּכִי מֵעֲלֵיךְ הַנוֹשְׁרִים רַעֲלִים

תַּעֲטִי עַל פְּנֵיךְ מִסָּךְ שֶׁנִּמְתַּח מִקָּמָט י ו

הַסִּירִי רַעֲלָה בְּיָד לֹא קֵלָה וְדַעִי הַקֵּלָה

בועות של חיים / צ'רנה שולמנוביץ'

בְּדֶרֶךְ סְבוּכָה שֶׁל מַחְשְׁבוֹת הַחַיִּים
פְּגָשְׁתִּי בְּאִקְרָא מַחְשְׁבָה אֲבָדְנִית
הַבִּיטָה אֵלַי, הַחֲזִיקָה חֲזָק
מְשָׁכָה אוֹתִי אֶתָּה אֶל קַרְקָעִית הָאֶגֶם
אֲוִיר לֹא הִיָּה לִי
בועות של חיים
מַחְשְׁבָה אֲבָדְנִית הַטְּבִיעָה אוֹתִי...
הַגַּעְתִּי לְקַרְקָעִית!
פְּקַחְתִּי עֵינַיִם, אֲבוּדָה,
קָנְשָׁה לְנֶשֶׁם, אֵין עוֹד זְמַן רַב.
בְּאֶגֶם מַחְשְׁבוֹת שֶׁהִכְבִּידוּ עָלַי
מִצָּאתִי בְּאִקְרָאיוֹת סֹדֵר מוֹזֵר
עוֹד מַחְשְׁבָה שֶׁלֹּא הִיָּה בָּהּ שְׁמוּשׁ
שֶׁהִבִּיאָה עוֹד מַחְשְׁבָה שֶׁהִצִּיפָה אוֹתִי
וְכָּהּ מִדְּרָגוֹת שֶׁל סֹדֵר בְּמַחְשְׁבוֹת
שֶׁהוֹבִילוּ אוֹתִי אֶל פְּנֵי הָאֶגֶם.

בְּתוֹךְ אֶגֶם סְבוּךְ שֶׁל רְגָשׁוֹת
מִצָּאתִי דֶרֶךְ לִצְאָת לְמַסַּע אִקְרָאִי
וְהוּא הִבִּיא אוֹתִי לְהִתְבּוֹנֵן בְּכַנּוּת עַל הַחַיִּים
וְהַסֹּדֵר נוֹצֵר,
הַסְּכַמְתִּי בּוֹ לְלַכֵּת, לְנֶשֶׁם עִמָּךְ
לְדַעַת כִּי בְּחַיִּים יְכוֹלָה לְבוֹא מַחְשְׁבָה
אִקְרָאִית
שֶׁתִּמְשֹׁךְ אוֹתִי לְקַרְקָעִית,
אֲבָל גַּם שֵׁם אוֹכַל לְבַחַר לְצוּף בְּחֲזָרָה
לְקַחַת אֲוִיר, נְשִׁימָה.

בוץ / קובי פרידחי

הסתכלתי עמוק לתוך עיניך

והן היו הדבר היפה ביותר

והעצוב ביותר

על פני האדמה

היא פערה את פיה

ושם נפגשנו

קשאני עמוק

בבוץ הזה של החיים

אמרת שנעבור את זה

שיש לך תחושה

שנמצא פתרון

שהגאלה מחכה מעבר לפנה

לא יהיה קל

אמרת

אבל בעיניך

ובלשון הרבים הזאת שלך

ראיתי שאני לא לבד

האיש משם / רבקה פישביין עמנואל

יש אדם בוֹנֵה קִנּוּ
כְּנִמְלָה עוֹרֶמֶת רִגְבִי אֶרֶץ
יש מוֹחֵל קוֹקֵיִת חַיִּי
יש אדם בּוֹרָא שְׁמֵחָתוֹ
כְּתִינוּק חֶפֶן כְּפּוֹתִיו גָּשֶׁם
יש מְקַבֵּץ רִגְעֵיו כְּנִדְבָה
ראיתי אותו, אֶת הָאִישׁ מִשָּׁם
חִקוּק עַל אֶבֶן מִדְרָכָת
פְּרוּץ לְחֶסֶד חֶלֶד סוֹבֵב עַל מְקוֹמוֹ
ראיתי אותו וְהִבְטַתִּי בִּי.

ראיתי אותו, אֶת הָאִישׁ מִשָּׁם
דוֹמֵם עַל רִבְצוֹ
הֶפְקֵר לְרִיקְנוֹת מִבֶּט
עוֹבֵר וְשֹׁב עַל חֶלְקָתוֹ
כְּמוֹ הֵיָה הוּא לְנִיתָן עַל חוֹף
מְבַקֵּשׁ גְּאוֹת
שֹׁדֵה עֹשֵׁב קִמֵּל טְרוֹם עֵתוֹ
מְבַכָּה מִיָּם
יש אדם מְבַקֵּשׁ דְרָכּוֹ
כְּמַעוֹף צְפוֹר רְחוּק מְלֵהֵק
יש מְקוֹנֵן אֲבִדְנָה

...

תמיד ברחוב / רויטל גולדשמיד

בין המכוניזות ברמזור של
העיר התחתית
הלה האיש הזה
שתמיד שם
כבר שנים מבקש נדבות וחשבתני
"הוא בטח קונה עם זה סמים"
וחשבתני
"אבל אין לי מזמן"
וחשבתני
"אני אתן לו את ארוחת הצהרים שלי"
והוא בכה
חבק בלחם את החמגשית שעוד הייתה חמה
עד שכל הקציצות ותפוחי האדמה
נזלו לו על האין-מעיל
וחשבתני
הוא תמיד שם

הדרך לאמי / רויטל משעלי

הדרך לאמי

הולכת ומסתבכת

זו לא אותה תגובה

ולא אותו השים.

מאבדת את הדרך

לא מוצאת את הצפון

אך עדין זו הדרך

היקרה ללבי.

אני יודעת / רחל בכר

אני יודעת.
דמעותיך נקוו בעיני
סמור שערותיך -
הרעיד סערותי .
פעיתך זעקה
נכלמת
שה מובל לעולה
אני קולך המתנפץ
על סלע
הד אלם ומביש
אני בשרך הנחקר
בידי שוחט
נאחזת בלהב מאכלת.

מכל מקום / רינה ענבר

איש קורא עתון בין חתולים.
מישהו הניח לידו קערת מזון.
אף האיש אינו נוגע.
האיש אינו אוכל.
אלהים מבקש ללטף את ראשו,
כי בשביל אלהים האיש רק חתלתולון
בעיר בה יללה
חותכת את אמצע הלילה.
אלהים נמצא.
את אלהים נמצא
מכל מקום.

בחסות לבבך / רם הרשטין

ואת כמו סלע איתן
בגפך עוצרת סחר
במדרון חלקלק למשעי
הבא אל פתחך.

זוקפת קומתי ביעף
בשעות בין ערבים
אל משעולי האובדים
בחסות תם לבבך.

ואני כמי מעין
נשאב אל ימיה
כאחרון החולמים בקיץ
מיחל למשב רוחך.

כמה כח / רני רוזנטל

כמה כח הצטרפת כדי לחייך

אחרי שידעת. כמה

כדי לצחק בקול רם, להתענג על אכל

ולא לתת לו להתקע לך בגרון

כמה כח צריך כדי להנות כאלו זה מובן

מאליו אחרי הבגידה של המובן מאליו

כמה כדי לשמע קולות של ילד,

כמה כח כדי לא לחשב,

כמה כדי לאהב

כמה צריך כדי להיות עד

לראות איך אתה לא מתמוטט

סנונית אבודה / שולה ברנע

מבעד לסֶבֶךְ

סְנוֹנִית רָכָה, מִפְּחָדָת, עַל עֵנֶף עֵץ בְּחֶצֶר.

רָטַט קֵל בְּנוֹצוֹתֶיהָ, צִיּוֹץ מִפְּחַד מִמְקוֹרָה.

אֲבָדָה אֶת לְהִקְתָּהּ בְּעַת הַמַּעוֹף

וְנוֹתְרָה מְאַחֵזֵר.

הִיאָה תִמְצָא דְרָכָה, מִי יִסְיְעָה?

צִיּוֹצִיָּה הִלְכוּ וְתִכְפוּ

עַד רָדַת הַחֲשֵׁכָה, הַבָּאָה כְּגֹאֵל,

עוֹטְפֶת אוֹתָהּ לְתוֹךְ שְׁנָה מְתוֹקָה וְרִגוּעָה

כְּבְּתוֹךְ רָחִם רָחֵב וְרַחוּם.

ואהבת / שושנה קרבסי

כְּשֶׁהֵייתִי יְלֵד קֶטָן

שָׁרָה לָךְ הַגִּנָּת "וְאֶהְבֶּת לְרַעֲךָ כְּמוֹךְ".

בְּבֵית הַסֵּפֶר תִּלְתֶּה הַמוֹרָה מֵעַל הַלוּחַ

כְּטוֹטְפוֹת מוֹל עֵינֶיךָ "וְאֶהְבֶּת".

בְּעִמְדֶךָ עַל הַמְשֻׁמֶרֶת לְמִדּוּךְ מִפְקֵדֶיךָ

כִּי "וְאֶהְבֶּת" הוּא הַלְכָה וּמַעֲשֵׂה

וְכִי חַיֵּי חֲבֵרְךָ כְּרוּכִים בְּשִׁלְךָ.

וְאֶהְבֶּת, וְאֶהְבֶּת, וְאֶהְבֶּת.

הִנֵּה אֶתָּה עוֹשֶׂה בְּעוֹלָם צְעָדֶיךָ

אֵין גִּנָּת, אֵין מוֹרָה, אֵין מִפְקֵד,

אֵין מִי שְׂיִזְכִּיר לָךְ לִקְחַת אֶת "וְאֶהְבֶּת"

בְּתֵיק הַטִּיּוֹלִים, בְּמַקַּל הַנְּדוּדִים, בְּתֵלְאוֹת חַיֶּיךָ.

וְרָאָה זֶה פֶּלֶא

גַּם אִם יִהְיוּ יָמִים

שֶׁכָּל שְׁתַּבְקַשׁ הוּא

לְהֵנִים לְתַרְמִיל הַכָּבֵד מִנְּשֵׂא

לְדַאֵג רַק לְעִצְמֶךָ

לְהַקְשִׁיב וּלְכַבֵּד רַק אֶת דַּעְתְּךָ

וּלְחִיּוֹת אַךְ וְרַק אֶת חַיֶּיךָ -

תִּגְלֶה חַיֵּשׁ מֵהַר כִּי "וְאֶהְבֶּת"

כְּרוּךְ עַל יְמִינְךָ.

וּבְדַרְכֵי כָּל בָּשָׂר הָאֲרָפוֹת

יֵשׁ שֶׁתִּפְּל לְתוֹךְ בּוֹרוֹת,

וְהִיָּה כִּי יִתֵּשׁ כּוֹחֶךָ וְתִפּוּג תִּקְוֹתֶךָ

יִמְצֵא לְמַעַנְךָ "וְאֶהְבֶּת".

יִחַלֵּק עִמָּךְ אֶת טְפוֹת הַיָּמִים הָאֲחֵרוֹנוֹת,

שְׁוֶה בְּשׁוֹה יִבְצַע עֲבוּרֶךָ פֶּת לָחֵם

וְיִחַזִּיק לְמַעַנְךָ אֶת שְׁלֵהְבֶת הַנֵּר.

וְכִשְׂיִשׁוּבוּ אֵלֶיךָ וְלוֹ מַעַט כּוֹחוֹתֶיךָ

תִּהְפֹּךְ לְהִיּוֹת אֶתָּה "וְאֶהְבֶּת" עֲצוּם

עֲבוּר מִיִּשְׁהוּ,

תַּעֲבִיר מִתַּעֲצוּמוֹתֶיךָ אֶת שְׁלֵהְבֶת הַסִּפּוּי.

ובבוא חגי, שמחותיך ומועדיך
עת נשמה יתרה שורה בחדריך
אל תשכח לעצר ולהודות
לזכר את כל ה"ואהבת" שנפלו בחלקך
שמסרו נפשם למענה
למנות אותם אחד אחד בשמו
ולברך על המתת הגדולה מכל.

עשה לך תפלת נעילה משלך
שירת הלל בשפתך שלך
ברך והודה על פי נמצאת ראוי לכל כך
הרבה "ואהבת"
על פי נמצאת ראוי להיות עבור מישהו
אור מאור.

עקדה / שחף ארז

וַיִּקְרָא אֵלָיו קוֹל צְלוּל וְזָךְ
וַיֹּאמֶר: קַח נָא אֶת בְּנֵךְ אֶת יְחִידְךָ אֲשֶׁר
אָהַבְתָּ
וּקְשֵׁר אֹתוֹ קֶשֶׁר שְׂרָשִׁי,
בֵּל יִפְרֹם וַיֹּאבֵד.

וַיִּשְׁכַּם הָאֵב עִם הַנֶּץ הַחֲמָה
וַיַּחֲשֹׁב עַל בְּנוֹ יְחִידוֹ אֲשֶׁר אָהַב,
וַיִּלְטֹף אֶת סִבְךָ שְׁעָרוֹת רֹאשׁוֹ.
וַיִּלְכוּ יַחְדָּו אֶל מַעְבַּר
לְאֶרֶץ הַמּוֹרִיָּה,
לְאִשׁ וְלִמְאֻכָּלֶת,
אֶל הַמְּקוֹם שֶׁבֹא הָאֲחֵר
קוֹדֵם לְאֹנִי.

וַיַּעֲקֹד הָאֵב אֶת עַצְמוֹ
וַיֹּתֵר עַל אֱלֹהָיו.
וְשׁוֹם מִלְאָךְ לֹא קָרָא מִן הַשָּׁמַיִם:
אֵל תִּשְׁלַח יָדְךָ.

וַיִּקְרָא שֵׁם הַמְּקוֹם הַהוּא:
חַיִּים.

לחם גבינה ותה / שי מדמון

את הלחם נתן למבקשים.

הם יאכלו גבינה במריחת סכין.

אין בידם לנגב מהקפסה ולהתענג.

הם לא פועלים ולא פושטי יד.

פשוט, החיים עברו עליהם.

הם ישתו תה כי זה מחמם את הלב.

הם יתרגלו לאהב אותו, כי ככה זה.

יש תשלומים שהם שוטפים

אותם צריך לשלם כל עשירי לחדש ללא כל
הסתוגות

או דין וחשבון. והם ישלמו כן או אחרת.

אבל מי יעז לשאל אותם שאלה אחת או
שתים בלבד,

איך אתה מרגיש אדון? ומה שלומך היום
גברת?

אישה בברכה / שירלי אברמי

היום הגיעה אשה, שעונה על מקלה

מלונה בפיליפינית שלה.

והיא הסתכלה פה וכה, כנזכרת

אולי בבריכה בארץ אחרת

אולי בילדיה, שלא פגשה זמן רב

או בסבתא שלה

גם היא עם מקל, גם לה כאב גב,

ומי מטפל בה עכשיו

* / שלומי בוכריס

אָנִי אֹמֵר לְךָ מַעֵט

מַעֵט

מִדִּי;

שְׁחֲלִילָה חֶלֶק נָכַר

מִנְפָּשִׁי לֹא תִזְלַג הַחוּצָה

וְלֹא תִחְזֹר לָהּ

וְלֹא יִשְׁאַר לִי

כְּמַעֵט דְּבָר

לְאַחַר כֶּךָ

אָנִי צָרִיךְ שְׁיִשְׁאַר לִי

לְפָחוֹת מַעֵט

מַעֵט

מִדִּי

לאחות / שרון רמר ביאל

אָני אַחות

גם אם איני יודעת לאחות

מעברו השני של הקרע

אוהבת וְכוֹאֶבֶת אוֹתְךָ מֵאֵד

כאב / שרית דמגי

אָל לִבִּי
וְלִהְבִּיטִים לָךְ
שְׁאֲנִי כָּאֵן בְּשִׁבִילֶךָ
לְלִטֹף אֶת רֵאשֶׁךָ
וְלִהְגִיד לָךְ
שְׁגָם הַכָּאֵב הָעֶכּוּר
שְׁאֵת מְרַגֵּשָׁה
!תְּפֹגֵג

הַתִּשְׁבֵּת מוֹלִי
מְעִינֶיךָ זֶלֶג
מָטָר דְּמַעוֹת
וּמִלְבֵּךְ נִשְׁפָּךְ
כָּאֵב עֶכּוּר
עַל כָּל מָה
שֶׁהֵלֶךְ לְאַבּוֹד
הַסִּתְּכֻלֶת עָלֵי
בְּמִבְּט שׁוֹאֵל
וְאֲנִי רְצִיתִי
לְקַחַת מִמֶּךָ
אֶת הַכָּאֵב
שֶׁמִּסְעִיר אֶת נִשְׁמַתְךָ
לְהַפְחִית מַעֲצָמַת
הַסְּעָרָה הַמִּתְחַלֶּלֶת בְּךָ
וְכֹל שִׁיכְלֹתֵי לַעֲשׂוֹת
הוּא לְחַבֵּק אוֹתְךָ אֵלַי
לְהַצְמִיד אֶת לִבְךָ

רגע / תמרה אור

יש רגע בו
הכל מתלכד: חוטים שנופךמו
טווים פרחים שזורים בעלים מכסים על
פרות,
פעמון הדם קורא
לקל הספינות שרחקו מאד.
העצמי - עין תוגה,
ותרי על זרון מהבהב.
הרדם - פחד נושן,
נחשפה תרמיתך.
הקשב לשיר ערש
מושר בלשונות נכר,
ובהאזינה שכח
כל שלא עשינו עוד.

רחל / שוקי גוטמן

רחל,
אין צחוק לילד.
נדמו צליליו השובבים,
נבולי פיו התוססים,
נאלמו חיוכיו הצדדיים
ורעשי אָחיו הנצים.

רחל,
את שומעת?

מתוך הספר 'מה איבדת בפולין?',
2022, הוצאת 'אשכולות פואטיקה'.

ספסל / סמדר אימור

האיש שישב על הספסל
שהיה פעם עץ,
אותו עץ שהיה פעם זרע.
הזרע שהיה זרעו של עץ
שהיה פעם רעיון לחבור בין
שמים לארץ.
והגשם יורד על פני האיש
כמו שירד פעם על
ענפי העץ שהפך לספסל עליו
ישב האיש עכשו,
פניו רטבות.
הגשם שיעלה במעלה גזע העץ
כמו נהר גדול וסודי,
העץ שיהפך לספסל עליו ישב האיש.
אני המתבוננת,
וכל תולדות העולם חולפים בי
ברגע זה.

* / עידית יוגב אשכנזי

אתה בורח אל תוף עורך

כמו אל עיר מקלט

חומת מגן

(גם כלא הוא מקלט, אני מהרהרת)

כמו דנידין, רואה ואינו נראה

אתה נמלט הרחק מכאן.

אתה בורח מימן.

בעין בלתי מזינת

הייתי מדמינת

את נוכחותך, והרי גופך

אכל הלב מבחין בהעדר

משהו חסר במבטך.

אָזוֹבִי הַנֶּפֶשׁ / עפרה שלו

הספורים שאני מספרת לעצמי

קזב

הכל שוא

הכל שוא

אני שדמיתי שאוכל

להתיר פתולי עננים

למשל בקשרי דם

לפדות אתכם מצרור

שעתכם, נותרתי עם

גחלי מילים

רעד אדמה

אָזוֹבִי הַנֶּפֶשׁ

כל תכולת חיי

מפגן פגרי הזמן

וכלם בדיה.

דייט ראשון / ספיר אמזלג

על מה נדבר?
אני יודעת עליך הרבה ולא יודעת כלום.
נשב שם ונסתפל אחד על השניה.
יש הרבה שאלות על קצה הלשון,
חצי חיוך נבוף,
ושקט.

בוא נדבר.
אני מדמינת את הרגע הזה שוב ושוב.
כל כך רציתי את הזמן הזה רק לנו.
ועכשיו אין דבר שמפחיד אותי,
יותר מאשר,
אנחנו.

אל תדבר!
אולי עדיף שאני אדבר.
אתה תשב מולי תחיר ותחכה.
המלים בקשי יזרמו ויתקעו במעלה הגרון,
אתה תקרב אלי כוס מים ותגיד:
"אני יודע".

